

at det Rette vilde være, at alle disse Sager behandlede som private Politisager. Jeg skal visse indrømme den ærede Secretair, at den væsentlige Side af disse Sager jævnlige er af privatlig Charakter, men det kan paa den anden Side heller ikke nægtes, at, forsaavidt det Offentlige dog har Forpligtelser ligeoverfor Publicum med Hensyn til disse Færgestæder, ligger altid det Offentliges Ret bagved, hvilken det ikke saa sjældent vil være nødvendigt at bringe i Anvendelse, netop fordi de private Kræfter ofte vilde være for svage til gennem Paatale at kunne fjerne de Ulemper, der maatte finde Sted. Jeg maa derfor ansee det for betænkeligt, saa at sige, at skræve det Offentlige Ret til at kunne paatale disse Indgreb, eller idetmindste til at kunne faae Paatalen iværksat paa den Maade, som ellers er den almindelige, naar det Offentlige træder til og paataler Noget. Jeg skal endnu tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, hvad jeg troer, at jeg allerede sidste Gang bemærkede, at naar Sagen ordnes, som her er foreslaaet, og som det nu finder Sted i Praxis, vil den være ordnet fuldstændigt overensstemmende med de Regler, som ere givne i Næringsloven af 29de December 1857, hvorefter saavel det Offentlige som den Private kan paatale uberettiget Næringsbrug, og hvorefter det altid skeer ved en offentlig Politisag, naar det er det Offentlige, som foranlediger Paatalen. Jeg tør antage, at det ærede Medlem har overseet, at den væsentligste Indvending, som han gjorde mod, at disse Sager behandles som offentlige Politisager, ikke var ganske berettiget. Hans væsentligste Argument var nemlig dette, at det ved disse Sager som oftest vilde være den civilretlige Side, som vilde være den overveiende, og at det da vilde være Uret at berøve Vedkommende den Retshjælp, han kunde have ved at benytte Procurator. Loven om Politisagers Behandling af 14de Juni 1850 bestemmer imidlertid i § 1, at ved private Politisager — som jo de fleste af disse Sager vilde blive — kunne Vedkommende lade møde for sig ved Sagsfører, og at de i offentlige Politisager i alt Fald have Ret til at tage en Sagsfører med og benytte hans Veiledning under Proceduren. Jeg har derfor ikke fundet nogen Anledning til

at stille Endringsforslag eller at søge Forandring i den Afdeling af Loven, som jeg her har sigtet til.

Tobiesen: Jeg takker den høitærede Finanzminister for de meddelte Oplysninger, men jeg skal blot bemærke, at jeg dog ingenlunde har overseet, at der ved Loven af 14de Juni 1850 er givet vedkommende Sagsøgte Ret til at benytte en Procurator i Politisager, men selvfølgelig kun i private Politisager. Det er derfor, at jeg har fremsøgt den Anke mod Loven, at, imedens vedkommende Sagsøgte vil være berettiget til, ligeoverfor den private Sagsøger, at have en Procurator til at udføre sin Sag, vil han i disse Sager — og Lovens Udtryk gaar netop ud paa saadanne, hvor der væsentligst er Tale om civilretlige Spørgsmaal — staae anderledes, naar det er det Offentlige, der paataler Sagen; den Sagsøgte vil i saa Tilfælde ikke have Ret til at benytte en Procurator som Retshjælp. Jeg antager derhos, at, naar det Offentlige tager sig af Sagen, vil det netop være i saadanne vigtigere Tilfælde, hvor der ligger særdeles Bægt paa Sagens Afgjørelse, og netop derfor finder jeg det dobbelt uheldigt, om den private Sagsøgte i disse Tilfælde skulde være uberettiget til at bruge den Retshjælp, som han kan have i en Procurator, naar han i mindre vigtige Sager af selsomme Art ligeoverfor den private Sagsøger har Ret dertil. Det er en Selvfølge, at det ikke kan være et tilstrækkeligt Motiv for mig til at stemme mod Loven, at denne Forskrift ikke forandres; jeg tillod mig kun at henstille til den høitærede Finanzministers Overveielse, om der maatte være Anledning til at forandre den, men jeg antager iøvrigt, at de Tilfælde vilde være ingen, hvor det Offentlige vil tage sig af saadanne Overgreb; det vilde i alt Fald være meget uheldigt, om det Offentlige vilde paatale en Privats Ret ligeoverfor en anden Privat, og disse Tilfælde staae derfor for mig som noget mindre vigtigt. Alle de øvrige Sager om Færgerivæsenet, hvor det Offentlige træder op, vilde i Reglen være saadanne, som anlægges mod vedkommende Færgeeier, og disse behandles allerede nu som offentlige Politisager; de angaae saadanne Tilfælde, hvor der er